

at man foreslaar i Aar ikke at afholde Efteraarssøvelser, at man foreslaar i Aar ikke at bevilge 2 af de 3 Mill. Kr. af ekstraordinære Udgifter, som er bestemt i Loven, men ikke en Gang ændrer Lovens samlede Beløb? Hvorledes skal dette af det ærede Medlem, som saa klart har udviklet, hvorledes den konstitutionelle Praksis og Teori er i Danmark, kunne betegnes som et konstitutionelt Overgreb? Det er ganske klart, at paa dette Punkt, hvor der er Tale om at ændre en bestaaende Lov ved en Anmærkning, vil et andet Ting, som siger: Vi er sagligt imod denne Ændring, staa stærkt, stærkere, end det efter min Mening vilde have Mulighed for overfor de frie Bevillinger. Det er klart, og af mange Grunde, ogsaa bl. a. fordi nogle af dem, der var enige med det ærede Medlem i det formelle Standpunkt i 1911—12, var uenige med ham i det reelle, idet Socialdemokraterne ønskede Sagen faktisk ordnet paa en anden Maade end den daværende Statsminister havde ønsket, optog det ærede Medlem ikke nogen Konflikt med Landstinget paa dette Punkt, men lod Landstinget stemme det ud og, hvad der i øvrigt var Genstand for stærk Kritik fra vor Side, fandt sig i dette. Men det er en Side af Sagen, hvorledes man, naar den udvikler sig videre, vil stille sig overfor Landstingets Holdning til det ene eller det andet af de Spørgsmaal, her er Tale om. Men at sige til Medlemmerne, at det er et konstitutionelt Overgreb at vedtage de stillede Ændringsforslag eller tage den Nedsættelse af frie Bevillinger, som her er foreslaaet, forekommer mig at være i den Grad i Strid med det ærede Medlems hele politiske Stilling og politiske Opfattelse, at disse Ord burde have været usagt.

N. Neergaard: Jeg skal ikke lade mig friste ind paa nogen lang Tale af det, det ærede Medlem Hr. Rode her forebragte. Konto L har jeg kaldt elastisk. Ja, den er til en vis Grad elastisk, den kan gøres noget større, og den kan gøres noget mindre. Jeg udtalte, da jeg i Gaar havde Ordet, at, da jeg jo kender den højtærede Forsvarsministers oprigtige antimilitære Sindelag, havde jeg den faste Tro til ham, at han vilde benytte denne Elasticitet, som Kontoen unægtelig besidder, til at bringe den ned til det mindst mulige, og det erklærede ogsaa Forsvarsministeren i sin Replik til mig i Gaar, han havde gjort. Det, som her er Tale om, er ikke noget mere eller noget mindre paa en elastisk Konto, men det er at halvere denne

Konto paa en saadan Maade, at ikke et Menneske, der har den mindste Forstaaelse af, hvad det her drejer sig om, kan mene, at man med dette Beløb, det halve af den foreslaaede Konto L, vil være i Stand til paa forsvarlig Maade at vedligeholde de vedkommende Beholdninger og tilvejebringe Erstatning for det ødelagte. Det er en Sabotering af Hærordningen, der ligger i denne Halvering, ikke et rimeligt lidt mere eller lidt mindre, som kan foreligge for enhver Forsvarsminister.

Angaaende det Forslag, som jeg i sin Tid som Finansminister stillede om at lade den sidste Trediedel af Kultolden leve videre et Aar som Led i de Bestræbelser, det daværende Ministerium foretog sig for at opnaa finansiel Balance, vil jeg sige, at det var af rene Hensigtsmæssighedsgrunde, jeg foreslog det paa Finansloven, for at undgaa at stille et særligt Toldlovsforslag, idet Erfaringerne viste, at naar man fremsatte et Toldlovsforslag, blev der dertil knyttet saa mange Ændringer fra forskellige Sider — Ændringer af højst forskellig Art —, at det vilde være en besværlig Ting at faa en saadan ganske simpel Foranstaltning vedtaget. Jeg vilde derfor gøre et Forsøg paa at faa det vedtaget paa den nemme Maade at sætte det ind paa Finansloven, men deri indeholdtes der intet som helst, der i fjerneste Maade kan sammenlignes med dette. Derved blev ingen organisk Lovgivning ødelagt, saboteret, umuliggjort, saaledes som Tilfældet er her. Det var et ganske simpelt Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, om man vilde gøre det ene eller det andet. Det ærede Medlem Hr. Rode oplæste en lang Udvikling af mig i sin Tid, der paaviste, at man mange Gange havde forandret bestaaende Love paa Finansloven, men det ærede Medlem havde jo ikke behøvet i saa Henseende at tage sin Tilflugt til „Oldtidens Protokoller“, han kunde ganske simpelt have henholdt sig til, hvad jeg sagde i Gaar, da jeg netop fremhævede, at det har man gjort mange Gange, og at det kan man ogsaa i Fremtiden særdeles godt gøre, men rigtignok paa den Betingelse, at Tingene kan enes derom. Her er det, det ærede Medlem Hr. Rode kommer til kort med sine Erindringer fra Fortiden, thi det har aldrig været min Tanke at ville rejse noget som helst Konfliktsspørgsmaal overfor det andet Ting i en saadan Sag eller betvivle det andet Tings fuldstændige Berettigelse til at stemme en saadan Finanslovsændring ud, naar den forandrede en bestaaende